

Список використаних джерел:

1. Алексеев С.С. Теория права. М., 1994. 224 с.
2. Конституція України: офіц. текст. Київ: КМ, 2013. 96 с.
3. Про міжнародні договори України: Закон України від 29 червня 2004 р. № 1906-IV. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1906-15>.
4. Про Національну поліцію: Закон України від 02 липня 2015 р. № 580-VIII. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/580-19>.
5. Про дорожній рух: Закон України від 30 червня 1993 р. № 3353-XII. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/3353-12>.
6. Про адміністративний нагляд за особами, звільненими з місць позбавлення волі: Закон України від 01 грудня 1994 р. № 264-94-ВР. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/264/94>.
7. Про запобігання та протидію домашньому насильству: Закон України від 07 грудня 2007 р. № 2229-VIII. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/2229-19>.
8. Кодекс України про адміністративні правопорушення: Закон України від 07 грудня 1984 р. № 8073-X. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/80731-10>.
9. Інструкція з організації роботи підрозділів ювенальної превенції Національної поліції країни: наказ Міністерства внутрішніх справ України від 19 грудня 2017 р. № 1044. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0686-18>.
10. Про затвердження інструкції з організації діяльності дільничних офіцерів поліції: наказ МВС України № 650 від 28 липня 2017 р. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1041-17>.

УДК 342.9:347.965.42

ВАСИЛЬЧЕНКО Н.О.

ПРИНЦИПИ МЕДІАЦІЇ

Статтю присвячено правовій природі принципів медіації, з'ясуванню їх змісту. Розглянуто принципи процесу медіації як альтернативного правового способу вирішення конфлікту в Україні і в зарубіжних країнах. Запропоновані визначення поняття принципів медіації та зміни в проект Закону України «Про медіацію» щодо переліку принципів.

Ключові слова: медіація, альтернативне вирішення спору, медіатор, принципи медіації.

Статья посвящена правовой природе принципов медиации, выяснению их содержания. Рассмотрены принципы процесса медиации как альтернативного правового способа разрешения конфликта в Украине и в зарубежных странах. Предложены определение понятия принципов медиации и изменения в проект Закона Украины «О медиации» о перечне принципов.

Ключевые слова: медиация, альтернативное решение спора, медиатор, принципы медиации.

The article is aimed to reveal the legal nature of mediation principles, to find out their content. Define the concept and principles of the mediation process as an alternative legal way to resolve the conflict in Ukraine and in foreign countries. Proposed the definition of principles of mediation and changes to the draft Law of Ukraine "On mediation" about the list of principles is proposed.

Key words: mediation, alternative dispute resolution, dispute, mediator, principles of mediation.

Вступ. Сьогодні механізми саморегулювання, тобто можливість суб'єктів правовідносин самостійно встановлювати правила поведінки, набувають особливого значення в регулюванні суспільних відносин.

Крім уже відомих альтернативних державному правосуддю процедур у рамках вирішення спірних правовідносин, правове середовище альтернативного вирішення спорів із середини ХХ ст. включила в себе інститут посередництва – медіацію. Так, у 2002 р. Комісія ООН із права міжнародної торгівлі (ЮНСІТРАЛ) прийняла типовий закон «Про міжнародну комерційну погоджувальну процедуру» [1], який розроблений з урахуванням практики застосування погоджувальних процедур у різних державах і є зводом положень-рекомендацій. Ці положення рекомендовані для включення в національне право держав із метою однакового правового регулювання у зазначеній сфері.

У загальноправовому розумінні медіація є одним з альтернативних способів врегулювання спорів за участю третьої нейтральної, неупередженої та незацікавленої в цьому конфлікті особи – медіатора, який допомагає сторонам знайти взаємовигідне рішення.

Медіація як спосіб врегулювання спору із залученням третьої незалежної особи – медіатора – набула значного поширення в приватноправовій сфері, але, враховуючи позитивний світовий досвід, а також об'єктивну необхідність в умовах критичної завантаженості адміністративних судів, дедалі частіше звучать пропозиції щодо вироблення аналогічного механізму, адаптованого для публічно-правової сфери [2, с. 7].

Водночас інститут медіації, як будь-який інший правовий інститут, неможливий без принципів його правового регулювання. Як слушно зазначив Ю.Д. Притика, наріжним каменем побудови будь-якого правового механізму розв'язання правових конфліктів – чи державного (у формі здійснення правосуддя), чи альтернативних способів, до яких, зокрема, належить і медіація, є система принципів [3, с. 87].

Водночас напрями розвитку застосування альтернативної процедури за участю медіатора повинні відповідати наявним правовим і соціальним реаліям у суспільстві. Тільки глибокий загальнотеоретичний аналіз принципів медіації дозволить визначити чинники, що знижують ефективність медіативних відносин, і розробити шляхи підвищення якості їх реалізації.

Постановка завдання. Метою статті є тлумачення поняття принципів медіації, правовий аналіз поняття принципів медіації, розкриття їх сутності, а також розгляд можливості подальшого законодавчого закріплення та застосування норм, що закріплюють принципи медіації.

Результати дослідження. Перш ніж визначити поняття принципів медіації, слід з'ясувати, що є поняття «принцип» взагалі. Термін «принцип» походить від латинського слова «*principium*», яке означає основу, начало. Тлумачний словник української мови визначає принцип як: «1. Основне вихідне положення якої-небудь наукової системи, теорії, ідеологічного напрямку і т. ін. 2. Особливість, покладена в основу створення або здійснення чого-небудь, спосіб створення або здійснення чогось» [4].

У правовій доктрині під час визначення поняття принципів права науковці вживають такі категорії, як вихідні теоретичні положення, основні, керівні засади (ідеї), загальні нормативно-керівні положення, провідні засади, закономірність, сутність, система координат тощо [5, с. 40].

Так, А.М. Колодій визначає принципи права як відправні ідеї його буття, які виражають найважливіші закономірності, підвалини цього типу держави і права, є однопорядковими із сутністю права й утворюють його основні риси, відрізняються універсальністю, вищою імперативністю і загальнозначимістю, відповідають об'єктивній необхідності побудови та зміцнення певного суспільного ладу [6, с. 42].

На думку О.В. Старчука, принципи права – це такі засадничі ідеї права, які визначають зміст і спрямованість його норм і характеризуються системністю, взаємоузгодженістю, загальнообов'язковістю, універсальністю, стабільністю, предметною визначеністю, загальнозначущістю і регулятивністю [5, с. 42].

О. Уварова розглядає принципи права як систему вимог до належної і можливої поведінки людей, що відображають визнані у суспільстві цінності й утворюють спрямовану на регулювання суспільних відносин ієрархічну єдність [7, с. 55].

Медіація як процедура вирішення конфлікту має свої базові принципи незалежно від того, в якій сфері вона застосовується. Принципи зумовлюють подальший розвиток медіації, правила організації і проведення, виявляють особливості правової регламентації самої процедури медіації. Фактично принципи медіації лежать в основі практичної діяльності медіатора з урегулювання розбіжностей сторін.

Як зазначає В. Цимбалюк, дотримання принципів є основним у процедурі медіації, оскільки вони «забезпечують її результативність, ефективність і можливість застосування на практиці».

Якщо врегулювати законодавчо певні питання, не відштовхуючись від принципів медіації або порушуючи їх, матимемо формальний документ, що не зможе забезпечувати її впровадження в Україні, а навпаки, ускладнюватиме та бюрократизуватиме цей процес» [8, с. 58].

Слід зазначити, що питання принципів медіації досить активно обговорюється та досліджується юристами-науковцями.

Так, якщо говорити про класифікацію принципів медіації, то О.М. Спектор виділяє обов'язкові та факультативні принципи [9]. Ю.Д. Притика зазначає, що традиційно принципи права поділяють на загально-правові, міжгалузеві та галузеві; вочевидь, така класифікаційна закономірність притаманна і медіації. Тобто можна виділити загальноправові, міжгалузеві та конкретноправові принципи медіації [3, с. 88]. Іншу класифікацію пропонує С.І. Калашникова, яка поділяє принципи медіації за функціональним призначенням на дві групи:

1) організаційні принципи (характеризують особливості організації проведення медіації та статус її учасників);

2) процедурні принципи (характеризують порядок проведення медіації) [10, с. 12].

Таким чином, у юридичній літературі відсутній єдиний підхід до класифікації принципів медіації. Заслугує на увагу той факт, що сьогодні в Україні також не існує спеціального законодавства, яке регулює здійснення медіації. Відповідно, відсутнє і нормативне закріплення поняття принципів медіації, а також їх переліку та змісту.

Звертаючись до зарубіжного досвіду, слід зазначити, що в багатьох країнах принципи медіації законодавчо закріплені.

Так, наприклад, у Законі Боснії і Герцеговини 2004 р. «Про процедуру медіації» принципам медіації приділено цілий розділ II (ст. 6–9) «Принципи медіації», де серед таких названо добровільність, конфіденційність, рівність, нейтральність медіатора. Болгарський Закон «Про медіацію (посередництво)» від 17 грудня 2004 р. також у розділі II (ст. 5–7) виділяє аналогічні принципи і розкриває їх зміст. Відповідно до ст. 3 Закону Республіки Молдова «Про медіацію» від 14 червня 2007 р. медіація здійснюється на основі принципів вільного і рівного доступу до цієї процедури, добровільної згоди, конфіденційності, неупередженості, нейтральності, незалежності та вільного вибору медіатора [3, с. 90].

Ст. 3 Закону Республіки Білорусь «Про медіацію» встановлює, що основними принципами медіації є добровільність, сумлінність, рівність і співробітництво сторін, неупередженість і незалежність медіатора, конфіденційність.

Водночас у Європейському кодексі поведінки медіатора закріплені такі принципи, як компетентність медіаторів, незалежність і безсторонність, конфіденційність [12].

Натомість у деяких законодавчих актах іноземних країн немає окремої норми, що містила б перелік принципів процесу медіації, однак концепція добровільності постає з тексту законодавчого акта. Так, наприклад, згідно зі ст. 17 Акта медіації Республіки Мальта до процесу медіації сторони можуть звернутися добровільно; у ст. 2 Закону Румунії «Про медіацію та організацію професії медіатора» проголошено, що, якщо в законі не передбачено інше, сторони можуть добровільно звернутися до процесу медіації. Ст. 3 Закону Литви «Про медіацію в цивільних справах» встановлено, що сторони спору можуть домовитися про медіацію або після того, як виник спір, або попередньо до нього [13, с. 25].

Стосовно регулювання поведінки медіаторів і закріплення принципів медіації в Україні, то Національною асоціацією медіаторів України розроблений власний Етичний кодекс медіатора. Так, п. 1.1 вказаного Кодексу визначає, що медіація ґрунтується на принципах добровільної участі; активності сторін медіації; самовизначення медіатора і сторін медіації; толерантності, незалежності та нейтральності медіатора; конфіденційності інформації, отриманої під час медіації та щодо факту медіації. Кодекс етики медіатора НАМУ затверджений рішенням Загальних зборів ГО «Національна асоціація медіаторів України» від 07 грудня 2017 р. [14].

Детально принципи медіації розкриваються в Проекті Закону України про медіацію № 3665 від 17 грудня 2015 р. Розробниками проекту пропонується визначити, що медіація проводиться за взаємною згодою сторін медіації на підставі принципів добровільної участі, активності і самовизначення сторін медіації; незалежності та нейтральності медіатора; конфіденційності інформації щодо медіації [15].

Зупинимось детальніше на кожному з принципів.

Так, згідно зі ст. 5 Проекту Закону принцип добровільності розробниками пропонується розглядати як добровільність участі в медіації. Забороняється будь-який тиск на сторони з метою проведення або припинення медіації. Сторони мають право організовувати процес медіації так, як вони вважають за необхідне, припинити його в будь-який час і звернутися до суду або третейського суду по захист порушених прав. Принцип добровільної участі у медіації поширюється

також на медіатора та інших учасників медіації. Участь особи у медіації не може розглядатися як визнання такою особою своєї вини, позовних вимог або як відмова від таких вимог [15].

Ю.Д. Притика зазначає, що зміст принципу добровільності полягає у наявності у сторін права особистого волевиявлення на проведення процедури медіації та свободи її припинення на будь-якому етапі процедури медіації. На відміну від правосуддя, здійснюваного у судах, ніхто не може примусити сторін до участі у медіації, а особа-медіатор є виборною сторонами. У зміст цього принципу також включається і правомочність сторін приймати будь-які рішення щодо розв'язання конфлікту тільки за взаємною згодою. Реалізацією цього принципу є обов'язок медіатора на початку процедури медіації встановити факт добровільності й особистого волевиявлення на участь усіх сторін процедури [3, с. 91].

На нашу думку, вказаний принцип є визначальним і фундаментальним у системі принципів медіації.

Принцип активності і самовизначення сторін медіації закріплений ст. 6 Проекту закону. Так, визначається, що сторони медіації самостійно обирають медіатора або медіаторів, самостійно визначають коло обговорюваних ними питань, варіанти врегулювання спору між ними, зміст договору за результатами медіації, строки та способи його виконання, інші питання стосовно їх спору та процедури медіації з урахуванням порад медіатора та інших учасників медіації. Остаточні рішення приймаються виключно сторонами медіації.

Ст. 7 закріплює принцип незалежності медіатора. Зокрема, медіатор не залежить від сторін медіації, державних органів, інших юридичних і фізичних осіб. Втручання державних органів, будь-яких юридичних і фізичних осіб у діяльність медіатора у підготовці та проведенні медіації забороняється. Водночас встановлюється обмеження на зайняття медіаторською діяльністю, а саме: медіатором не може виступати адвокат, представник та/або законний представник сторони медіації. Особа не може виступати адвокатом або представником сторони медіації у справі (провадженні), в якій вона надавала або надає послуги медіатора.

П'ятим принципом є нейтральність медіатора. Згідно зі ст. 8 Проекту Закону медіатор є нейтральною (неупередженою) особою, яка допомагає сторонам спору досягти порозуміння, налагодити та проводити переговори. Під час проведення процедури медіації медіатор прагне забезпечення неупередженого підходу до сторін і враховує всі обставини справи. Медіатор має право надавати сторонам медіації консультації виключно щодо порядку проведення медіації та фіксування її результатів. Медіатор не має права вирішувати спір між сторонами медіації. Медіатор не має права, якщо сторони медіації не погодилися у письмовій формі про інше, надавати вказівки та рекомендації щодо варіантів врегулювання спору, оцінювати поведінку та позиції сторін медіації, за винятком явного порушення ними правових або етичних норм, порядку проведення медіації.

Про відмінності між нейтральністю та незалежністю медіатора йдеться у ст. 2 Європейського кодексу поведінки для медіаторів. Так, відповідно до вказаної статті медіатор не має права діяти або, якщо він почав діяти, продовжувати діяти без з'ясування попередньо всіх обставин, які можуть або могли б вплинути на його незалежність чи викликати конфлікт інтересів. Обов'язок з'ясування таких обставин є постійною вимогою протягом усього процесу медіації. Також встановлюється, що здатність медіатора зберігати повну незалежність і нейтральність забезпечує дотримання неупередженості [12].

Ст. 9 Проекту Закону встановлено конфіденційність інформації щодо медіації. Так, інформація щодо медіації є конфіденційною, якщо сторони медіації письмово не домовилися про інше. Конфіденційною є інформація щодо пропозиції однієї зі сторін про застосування процедури медіації, готовності сторін до участі в проведенні процедури медіації; думок, пропозицій або визнань, висловлених у ході проведення процедури медіації; готовності однієї зі сторін прийняти пропозицію іншої сторони про врегулювання спору та інша інформація щодо процесу підготовки та проведення медіації. Учасники медіації, в т. ч. медіатор, а також особи, залучені до організації процесу медіації, не мають права розголошувати інформацію щодо медіації без письмової згоди сторін медіації. Жодна зі сторін медіації не має права розголошувати інформацію щодо медіації без письмової згоди іншої сторони. У разі, коли медіатор отримав від однієї зі сторін інформацію, що стосується спору або процедури медіації, він може розкрити таку інформацію іншій стороні. Однак, якщо сторона повідомляє медіаторові таку інформацію за умови не розкриття її іншій стороні, ця інформація не розкривається іншій стороні медіації.

Слушним є зауваження О. Кармази щодо дискусійності вказаної норми. Так, на думку науковця, в разі, коли в процесі вирішення спору виникають складні питання, які потребують залучення відповідних спеціалістів, медіатор лише за згодою сторін може звернутися до спеціаліста в певній сфері відносин. Також із метою захисту інтересів дитини, державних інтересів

чи в інших випадках, визначених законом, медіатор повинен звернутися до компетентних державних органів із відповідною заявою тощо. У зв'язку з цим О. Кармаза пропонує закріпити на законодавчому рівні обов'язок медіатора попередити учасників процесу медіації про обов'язок зберігати конфіденційність інформації, а за необхідності – наполягати на підписанні угоди про нерозголошення інформації [13, с. 26].

Водночас ми погоджуємося з Н. Турман, яка зазначає, що Закон України «Про медіацію», крім засад добровільної участі, активності й самовизначення сторін медіації, незалежності та нейтральності медіатора, конфіденційності інформації щодо медіації, потребує також закріплення засад співпраці та рівноправності сторін. Засада співпраці полягає в тому, що всі сторони процесу беруть участь у медіації. Суть рівноправності сторін зводиться до того, що жодна зі сторін не має під час здійснення процедури медіації жодних процесуальних переваг. Сторони процесу мають рівні права щодо висловлювання своєї думки, визначення та встановлення порядку переговорів, здійснювання оцінки умов угоди [16, с. 277].

Відзначимо, що медіація обов'язково повинна проводитися на підставі принципу рівності сторін. Недопустимі в процесі медіації, до або після її проведення які-небудь обмеження для сторін, викликані майновим, соціальним положенням, расовою, національною, етнічною, гендерною належністю, освітою, мовою, культурою, релігією, так само як і іншими обставинами.

Водночас, на нашу думку, законодавчого закріплення потребує також і принцип законності, який означає, що розгляд спорів за участю медіатора повинен ґрунтуватися на застосуванні норм права. Так, діяльність медіатора має ґрунтуватися на положеннях чинного законодавства. З іншого боку, під час проведення примирної процедури медіатор стежить за дотриманням чинного законодавства сторонами процедури.

Висновки. Таким чином, на нашу думку, принципи медіації можна визначити як засадничі ідеї, фундамент, на якому ґрунтується медіація; це те, що відрізняє медіацію від інших альтернативних способів вирішення конфліктів і визначає загальну спрямованість правового регулювання медіативних процедур.

Ми вважаємо, що медіація має ґрунтуватися на таких базових принципах, як законність, рівність, співпраця, добровільна участь, активність і самовизначення сторін медіації, незалежність, нейтральність і неупередженість медіатора; конфіденційність інформації щодо медіації.

Саме в принципах медіації розкриваються і конкретизуються сутність і соціальне призначення медіації. З одного боку, принципи медіації відображають її об'єктивні властивості, зумовлені закономірностями розвитку суспільства, з іншого – в них втілюється суб'єктивне сприйняття медіації членами суспільства: їх моральні і правові погляди, почуття, виражені в різних напрямках праворозуміння. Принципи є невід'ємною складовою частиною характеристики медіації як правового інституту.

З огляду на зазначене, а також враховуючи недосконалість національного законодавства України у сфері медіації, необхідним є обов'язкове прийняття спеціального законодавства у сфері медіації, а також законодавче закріплення її принципів.

Список використаних джерел:

1. Про міжнародну комерційну погоджувальну процедуру. Типовий закон Комісії Організації Об'єднаних Націй по праву міжнародної торгівлі. Міжнародний документ від 24 червня 2002 р. URL: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_117.
2. Ківалов С.В. До питання визначення принципів досудового врегулювання публічно-правових спорів. Актуальні проблеми держави і права. 2014. Вип. 72. С. 7–15. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/apdp_2014_72_4.
3. Притика Ю.Д. Зміст та класифікація принципів медіації. Бюлетень Міністерства юстиції України. 2010. № 10. С. 86–92. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/bmju_2010_10_13.
4. Академічний тлумачний словник. URL: <http://sum.in.ua/s/pryncyp>.
5. Старчук О.В. Щодо поняття принципів права. Часопис Київського університету права. 2012. № 2. С. 40–43. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Chkup_2012_2_11.
6. Колодій А.М. Принципи права: генеза, поняття, класифікація та реалізація. Альманах права. 2012. Вип. 3. С. 42–46. URL: <http://dSPACE.nbuv.gov.ua/bitstream/handle/123456789/63807/08-Kolodiy.pdf?sequence=1>.
7. Уварова О.О. Принципи права у правозастосуванні: загальнотеоретична характеристика: монографія. Харків: «Друкарня МАДРИД», 2012. 196 с. URL: http://dSPACE.nlu.edu.ua/bitstream/123456789/1850/1/Uvarova_2012.pdf.
8. Цимбалюк В.І. Теоретико-правовий аналіз зарубіжного досвіду правового забезпечення медіації. Бюлетень Міністерства юстиції України. 2014. № 11. С. 55–60. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/bmju_2014_11_25.

9. Спектор О.М. Альтернативні способи вирішення цивільно-правових спорів: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.03. К., 2012. 244 с.
10. Калашникова С.И. Медиация в сфере гражданской юрисдикции: автореф. дисс. ... канд. юрид. наук. Екатеринбург, 2010. 27 с. URL: <https://dlib.rsl.ru/01004617157>.
11. Закон Республіки Білорусь від 12 липня 2013 р. № 58-3 «Про медіацію». URL: <http://www.pravo.by/document/?guid=3871&p0=H11300058>.
12. Европейский кодекс поведения для медиаторов. URL: <http://bgarf.ru/science/baltic-center-of-mediation-and-conflictology/normativno-pravovye-dokumenty/evro-kodeks.pdf>.
13. Кармаза О. Інститут медіації: основні концепції розвитку. Підприємництво, господарство і право. 2017. № 2. С. 24–28. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Pgip_2017_2_6.
14. Кодекс етики медіатора НАМУ затверджений рішенням Загальних зборів ГО «Національна асоціація медіаторів України» від 07 грудня 2017 р. URL: <http://namu.com.ua/ua/info/mediators/ethical-code/>.
15. Проект Закону України про медіацію № 3665 від 17 грудня 2015 р. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=57463.
16. Турман Н. Медіація в кримінальному процесі: шляхи удосконалення чинного законодавства. Підприємництво, господарство і право. 2017. № 3. С. 276–280. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Pgip_2017_3_63.

УДК 342.9 (477)

ГАЛЬОНКІН С.А.

НАПРЯМИ ТА ПРЕДМЕТ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ АПЕЛЯЦІЙНОГО ПРОВАДЖЕННЯ В УКРАЇНІ

У статті на основі аналізу наукових поглядів вчених і норм чинного законодавства України визначено напрями та предмет адміністративно-правового забезпечення апеляційного провадження в Україні.

Обґрунтовується думка, що предметом адміністративно-правового забезпечення апеляційного провадження в Україні виступають суспільні відносини, які виникають між органами державної влади, а також із приводу діяльності останніх щодо: утворення, ліквідації та реорганізації апеляційних судів; організації й упорядкування роботи апеляційних судів; призначення та звільнення з посади суддів апеляційних судів, їх підготовки та добору; забезпечення роботи органів судової адміністрації; взаємодії між суддями, судами апеляційної інстанції, службовцями останніх та органами державної влади; попередження та припинення правопорушень, що створюють загрозу легальному стану діяльності апеляційних судів і службовців цієї інстанції; притягнення порушників до адміністративної відповідності тощо.

Виокремлено п'ять основних напрямів адміністративно-правового забезпечення апеляційного провадження України, зокрема: 1) систематичну розробку й удосконалення чинної нормативно-правової бази, норми якої регулюють питання організації та функціонального забезпечення судів апеляційної інстанції в аспекті виконання ними визначених законом повноважень у межах апеляційного провадження; 2) інформаційно-технічне забезпечення діяльності судів апеляційної інстанції й органів судової адміністрації задля інформатизації їх роботи, упровадження в їх діяльність інноваційних технологій, а також створення відповідної нормативної бази використання останніх; 3) підтримку легального стану правовідносин у сфері забезпечення апеляційного провадження шляхом попередження правопорушень і притягнення винних у їх вчиненні до адміністративної відповідальності; 4) запровадження нових форм і методів управління у діяльність судової адміністрації, зокрема в аспекті регулювання останньою роботи апеляційних судів;